

עריצות אידיאולוגית במסווה של דמוקרטיה (א)

רעה אפטין

והערכאים, לא חל תמול-שלשים. ראשיתו הרבה לפניו קום המדיינ. הוא נמשך כל זמן קיומה והגיע לשיאו הnockי עכשו. הוא נמשך בעידן שבו השמאלי לא טרח להסתיר את קשייו הפוליטיים, האידיאולוגיים והנשיכים עם הבולשביקים הסובייטיים. אלא שבינתיים, כפי שנוהג לומר שמעון פרס, "העולם השתנה", והדבר דורש שינוי בכיסוי האידיאולוגי של מאבק שמנהל מה שקורוי "השמאל הנאור" בבן חזק. מלחמת שות הימים ועד התמוטטות המשטר הקומוניסטי ברוסיה, עבר השמאלי הישראלי שינוי צורה, שבא לידי בטויobilitsya מודומה. היא אכן מודומה, כיוון שהتبטאה בחילופי מונחים בלבד. דפוסי אישיות, דרכי החשיבה והתרבות הפליטית נותרו איתנים כמו בעבר, אם כי הגדתית החיצונית השתנתה לבלי הכר.

הcatsot הליברלית תאמנה היטב את העד של השגת אוטון המטרות בנסיבות ובתנאים משתנים. המעבר מהבולשביקים, שזוהרו הוועס בימתיים, ל"liberliyim נאור", הפק את השמאלי לפרטנר שווה-ערך ומכובד בעיני המערב הדמוקרטי. לא עד "קולנייאלייטים ישראליים" לא הבחנה. לא עוד ציוויל-גזונאות כתוכנות-יסוד של כל מדינת ישראל. עשייו זו מלחמת קודש של בני או רם לעם "שלום" שנקבע זה כבר כפרטן הסופי של שאלת היהודים בישראל, על-ידי ברית-המוסצות בשעתה, ועתה על-ידי האו"ם ושאר חסידי הדמוקרטיה הישראלית, במערוב ובערוב, בעיקר בקרבת שוחרי שווין ודמוקרטיים שם שמאם יצא לתהילה מאסכולת עופא-חויסין-אסד ומובהרכ.

המעבר הזה, מלוחך פנכו של סטאלין וכנופיית תלינו אל זרועות הליברלים המודומה, התגלה כיעיל ביותר בדיכוי היריב, "הימין", אשר הצע להרים ראש לאחר שהליך, בראשותו של מנחם בגין, עלה לשלטו. והפעם, למרבה האירוניה, דואקה בתקופות כהונת ממשלהimin המטוגלת לנטרל אותו ולהציגו כקליפה ריקה. כך מתנהל השלטון בפועל על-ידי בעלה-הנית האמיתית ללא התחשבות בתוצאות הבחירות. הנה כי כן, עניין לנו עם עשיית פלסטור מהדמוקרטיה, בשם הדמוקרטיה.

מבוא

ב חברה הישראלית של עידן השלום, חברה מפולגת וקרואה, ניכרת חלוקת תפוקדים מיוחדת בין "שמאל" ל"ימין", בין המתאיםים להיות ליברלים נאים לבין דתיים וחודדים. "מחנה הקדמה" מדובר בסם הפלורליים והואאת תכלית קיומו בהגנה על הדמוקרטיה בפני "הפשיסטים" המוניים וה"פונדנטלייטים" הדתיים. הצד הנגיד מנסה, במקורה הטוב, להתגונן ולהצדדק, ובמקורה הגורע הוא מפינים את הגישה בדבר היותו לא דמוקרטי בעיליל. בעוד הליברלים מקשרים את העדר הדמוקרטיה של "הימין" בדבוקתו ביוזמות, מנסה הנאש להוכיח, וגם זאת במקורה הטוב, כי אין סתירה מבנית בין הידדות לדמוקרטיה, ובמקורה הגורע יותר מכך את הפרדה המוחלטת בין שיתון, ועל כן נאלץ לבחור בין ייחוזו ליוזמות אגב ויתור על דמוקרטיה, בין ויתור על התוצאה הבלתי-מנועת היא כישלון גורף של "הימין", קרי: היצירוזתי-לאומי והציבור החרדיז, במאבקם הכספי וחסר הסיכון מול התוקפנות המותמדות, הרוצופה ביטויו אנטישמיות ארסית, מצד מחזיקי תיק הדמוקרטיה. הcislon העצום של "הימין" בא לידי בטוי בנצחונו של תחילה אוסלו, המוביל להקמת מדינת טרור בלב ארץ ישראל. אבל זהה רק התחלה. הcislon הבא, המסתמן באופק ויבוא בהכרח אם המגמה לא תשנה, יהיה ביטול אופייה הציוני והיהודי של מדינת ישראל, ככלمر הפיכתה ל"מדינה כל אורךיה". אם ישראל לא תצליח לשבור את הדינמיקה הזאת, הרי שילוב שני CISLONOT אלה, על כל תופעות הלוואי שלהם, יביא את ישראל, בהכרח, אל סוף החידלון הקומי.

המאבק, הוטוטיטרי במהותו, של השמאלי הישראלי ביריבו הפליטי והאידיאולוגים, התרבותיים

דר רעה (ראייה) אפטין היא מרצה למדע המדינה, ופרסמה גם בעבר בנתיב. זהו חלקו הראשון של המאמר. חלקו השני יתפרסם ב吉利ון הבא.

של הדמוקרטיה הישראלית בכלל ובתקופת "השלום" במיוחד, היא הדת-לגייטימציה.

א. הדת-לגייטימציה בתקופת השלום

הביטוי "דת-לגייטימציה" היה בשימוש רב דווקא בידי הימין בימי שלוניה של ממשלת העבודה-מרץ בשנים 1992 עד 1996. הכוונה הייתה להסתה הבוטה והזרוסנית של הממשלה ההיא ועוזריה, בייחודה בתקורת המגיות של לעורתה, נגד מתנגדים מדינית, שהגרען הקשה ביןיהם הוא, מطبع הדברים, מתיישבי ישי' ("אויבי השלום"), "סיעוני החמאס", "2 אחים" שלא הגיעו להם לקבל ביחסון מהמדינה, וכו'). הכוונה הייתה לאוירה ציבורית שנות היא נוצרה בזידען ובמתכוון על-ידי הממשלה ועוזריה, ושמתנגד תחילה אושלו הוציאו בה, נטפסו והרגשו עצם, נטלי זכות פוליטית, מסורתית וקומיית להביע את דעתם ולפעול בהתאם, בגין גמור למה שמקובל ונדרש בכל מדינה דמוקרטית-בלברלית. ההגנות כלפי המאה שלהם הוציאו כל-לגייטימיים. המשטרה נהגה במשתפי פעולה המאה ביד קשה, מעבר לכל פרופורציה, ובאלימות העולה בהרבה על הנדרש. המשפטים נגד האנשים בחשתפות בהפגנות "האנטי- ממשלתיות" הונחו בו משך תקופה ארוכה, גם לאחר חילופי השלטון. רבנן יש"ע הם בחזקת לא חפים מפשע עד עצם היום הזה, גם לאחר שחיקורות המשטרה לפני חלק מהם, שהתנהלו באווירת "צד המכשפות" בעקבות רצח רבין, לא גינו שום עבירה על החוק.

ה"מתנגדים" הוצגו כ"אויבי השלום" מעצם ישיבותם במקומות גיאוגרפי מסוימים, וככיבור המסקן את הדמוקרטיה הישראלית, שהרי "כאשר יגיע זמן של פינוי יישובים הם יללחמו בכוח". וכל זאת ללא כל התיחסות לשאלות האם אחרת בזיד בציגו הנדו מוגנדי לתהילך אושלו או תומך בו? האם אזרח בזיד ב"קילוקטיב טריטוריאלי" זה הוא "ממפירי חוקי המדינה" או שמא הוא אזרח שומר חוק למותפה. מה זה חשוב בכלל, כמשמעותו בזיד לעורך דה-לגייטימציה לקבוצות המיעות לפרשות טובת המדינה ואת טובת העם בזורה שונה מזו של החבורה השלטת? מי בכלל מתייחס לזכויות האזרח ולחיירויות הפרט שלו (כולל זכות המאה וחופש הביטוי), כמשמעותו אחות גודלה של מחבלים בתהילך השלום? איזה עניין יש בכלל בהבטחת זכויות של קבוצת מיעוט (כמו, למשל, זכות טבעית ובסיסית ביותר של אדם לגור במקומות בו בחר, על קרקע שקנה במיטב כספו, ובבית שבנה והוא יlidin), כשם דברי ביטוב בזיד ב"שני אחוזים" – לא של ערבים (פלשׂתינים) כשם דבר ב"שני אחוזים" – אלא של יהודים. הטנספר שלהם, המחייב מתרחlik השלום, הוא לא טנספר כלל, אלא פועלה דמוקרטית טהורה. והחגיגות שלהם, לעומת זאת, הטרור העברי, אינה יכולה להיות כל לתזואה מובנת ומודאכאים, אלא של יהודים. מתרחlik השלום, הוא לא טנספר כלל, אלא פועלה המזינה?). גם היא סבורה, כמו גilon, כי הלקחים הנדרשים לא הופקו (ومהו הלקח העיקרי אם לא מי שלח את אבישי רביב להסית לרצח ראש הממשלה, ועשה כן מטעם המזינה?). גם היא סבורה, כמו גilon, כי הלקחים מתקנת היה אמור להפיקו בסיטואציה כזאת, אם לא עשיית הסדר בשירותי הביטחון כדי שדברים דומים לא יחזרו עוז). גם היא סבורה כי ועדת שmagar נמנעה מלעוסק במניעי הרצח ובאוירות ההסתה (שנוצרה על-ידי מי שדחף את הצייר הלאומי לפניה ועוד שלח פרובוקטורים כדי להשתת "וילחמס" את מתנגד מדיניות הממשלה). כותבת יהודיה הגדולה למדמוקרטיה, ד"ר אריך קרמן: הטעיה הגדולה

תורת הדמוקרטיה למעשה

ג' גילון 22 של פרלמנט (בהתאם המכון הישראלי לדמוקרטיה, דצמבר 1998) הובא דיווח על "שולחן עגול" בנושא "רצח רבין – שלוש שנים אחריו". הנה ציטוט מתחילת הדיווח:

"פורים השולחן העגול, שהתקנס במכון הישראלי לדמוקרטיה לצוין יום השנה השלישי לרצח רבין, התמקד בהשלכות הרצח על הדמוקרטיה הישראלית ועל השיסוע של החברה הישראלית, וכן ביחסן של הרשותות לעברות הסתה. בפתח הדיון הביע נשיא המכון, ד"ר אריך קרמן, חשש מהאיומים שנבע מהתערבות של סמכות רבניית בדמוקרטיה ובפוליטיקה. הוא הציב על תסמנת השג'ג', שבאה לידי ביטוי בכך שבמקרים להעמיד למשפט את פורצי ר'אי, מעמידים למשפט את הרשפי ורביב, וחובשים כי די בכך. לדבריו, רק מיצוי הדין עם המשפטים יאפשר את הקטרזיס, ועד אז אין מקום לדיאלוג".

ראש השב"כ לשעבר, מר כרמי גilon, מפעיל של הסוכן אבישי רביב והאיש שmotek תפקידו היה האחראי הראשי לביטחונו ולחייו של ראש הממשלה שנרצח, השתתף אף הוא בדיון. גilon

"התיחס לשולש שאלות מרכזיות: האם מוצע החקיקה נגד המסייעים, האם הפנו את הלקחים הנדרשים, האם האירוע הטרואומי הפך לזכרון לאומי או שהוא העמיק את השע הפליטי. לשאלה הראשונה השיב בשלילה. הוא התיחס לمنذט הצר שנטלה לעצמה ועדת שmagar, שנמנעה מלעוסק במניעי הרצח ובאוירות ההסתה, כדי לא להחריף את הקוטבויות. הטעיה מצהה בהסתה וברבנים שנונטים את ההקשר. וולדשטיין ועמר אינס שונאים בעיניו ממתאבדי והחמאס, ומחשופת לכל המתאבדים הוא שלכלום היה יפסיק הלכה' ולכלום יש' רב'. ביחס לעתיד הביע גilon עדשה פסימית. הוא רואה את הקו האדום שמןנו יש' לחשוש בשלב של פינוי היישובים".

כל שהדבר מפתיע, כותבת שורות אלה מסכימה עם אחדות מהטעונות של משתפי הדיון שצוטטו לעיל. גם היא סבורה, כמו כרמי גilon, כי הלקחים נגד המסייעים מוצע (ומיهو המסייע העיקרי אם לא מי שלח את אבישי רביב להסית לרצח ראש הממשלה, ועשה כן מטעם המזינה?). גם היא סבורה, כמו גilon, כי הלקחים הנדרשים לא הופקו (ומהו הלקח העיקרי שמזינה מתקנת היה אמור להפיקו בסיטואציה כזאת, אם לא עשיית הסדר בשירותי הביטחון כדי שדברים דומים לא יחזרו עוז). גם היא סבורה כי ועדת שmagar נמנעה מלעוסק במניעי הרצח ובאוירות ההסתה (שנוצרה על-ידי מי שדחף את הצייר הלאומי לפניה ועוד שלח פרובוקטורים כדי להשתת "וילחמס" את מתנגד מדיניות הממשלה). כותבת יהודיה הגדולה למדמוקרטיה, ד"ר אריך קרמן: הטעיה הגדולה

הסיבה המוצחרת להמשך תהליך אוסלו על-ידי ממשלת נתניהו הוצאה כנימוק דמוקרטי לכל דבר: הרי אנו ממשלה מתוקנת, ולא רפובליקת בנות, ועל כן علينا לזכה את היחסים הבינלאומיים. העובדה שישום הסכמים אלה היא אפשרי אך ורק על יסוד הניהול האנטי-דמוקרטי של המדינה בתקופת ממשלה השמאלי, לא הזוכה כלל על-ידי ממשלה נתניהו, שעלתה לשטון ב-1996. משמעות הדבר היא שஸלתה הימין החדש, שהמשיכה בתהליך אוסלו, המשיכה במקביל גם בהפרת עקרונות הדמוקרטיה, והפכה לשוטפה של השמאלי, למורות הבהירות, למורות רצון העם ולמורות חילופי השלטון. וזאת גם למורות מאבק קולני וגס בין הילוך ומינה השמאלי במערכות הבחירה¹⁹⁹⁹, שהרי בתוך אותה המציאות של קו מדיני אחד ויחיד הנחשב לגיטימי, אשר עשה את המתנגדים לו ל'יקיצוני ימוי', ל"שולאים" ולבתי רלוונטיים בלבד המרכאות, מה יוכל כבר לעור המאבק הקולני הזה לדמוקרטיה שכבר איןנה? ומה ככל הוא לשנות אפילו מותן?

בנימין נתניהו, שלפני הבחירות 1992 דבר בשתי שפות, וכך משך אליו – נוסף על מצעיעו הימין המסורתית – את "החולות הצפים" ואת קולות "תומכי אוסלו בתנאי", הפך את ערו לאחר הבחירות ובגד בכיבור שהעה אותו לשטון. נתניהו הלק אמן בנטיב ששלץ רקון לפניו, אולם צריך להיות ברור שזה רע מאד לדמוקרטיה הישראלית, בין אם זה "טוב ליהודים" או "רע ליהודים". טיענו של נתניהו כי הוא שואף להיות "ראש-ממשלה של כל העם" (תחות הולכת שולץ זו מסתור היישום החלב של הסכמי אוסלו,ומי שאינו תומך באוסלו מוצא זהה הוא תומכי אוסלו,ומי שאינו תומך באוסלו מוצא אוטומטית מחוץ לדבר של "כל העם". כך נתניהו תוקף מדיני-כללי לקו הטוטליטרי של קודמו – קו של אי-התשבות גמורה ברצונו הלגיטימי) אם כי גיטימי רק במשמעות דמוקרטי של חלק מהציבור המתנגד למדיניותו של השטון.

גם אם היום צומצמו המגורים בצייר המשיכים להתנגד לאוסלו אין זה משנה דבר. בדמוקרטיה ליברלית, להבדיל מן הדמוקרטיה העממית והטוטליטרית, עrizות הרוב לגבי המציאות היא דבר פסול מעיקר. אלא ש槐يتها של התנגדות לאוסלו מענינו של הרוב היהודי לעניינו של המיעוט, היא עצמה תוצר ישיר של הדה-לגייטימציה, של הצטרפות ממשלה נתניהו לתהליכי המודיעין, ושל הניהול האנטי-דמוקרטי של מדינת ישראל בתחום "השלום".

ב. הקונסנסוס הלאומי החדש

עליתה של ממשלה נתניהו על מרכיב תהליכי אוסלו העניקה לתהליכי מעדן כל קונסנסוס לאומי עניין החברה הישראלית ובעניינו העולמי. מבח זה משליק על מדיניות, פוליטיקה, אידיאליות וררכי קיומם מרחיק-לכת. באחדות מהן נגענו בפרק הקודם, כאשר מתוך הנאמר בו ניתן להסביר כי משמעותו של הקונסנסוס החדש זהה היא היעלמות האופוזיציה הדמוקרטית לאוסלו (זו שאמורה לבוא לידי ביטוי במדיניות של רשותם של שני המחנות הפליטיים, הגודלות העומדות לרשותם של מדיניות הבסיסית של המהווים תוך מאבק הדדי בינוין את השניות הבסיסית של העולם).

שהאלימות שלהם נובעת מעצם היוצרים ערבים מוסלמים המאמינים בקוראן. הלא מיד יושם בגזענות, באנטי-דמוקרטי, בפשזם ואולי עוד יותר מזה. שהרי מה שモותר לומר ולעשות כלפי יהודים מסוימים (שמלכתחילה הוגדרו כאנטי-דמוקרטיים מעצם אי-השתיכותם למחנה הלא-לגייטימציה) לא עלה כלל על הדעת במקורה הפלשטיני, בין אם אלה שוחרר שולם אמריתים או רוחחים בעבר ובווהה, מיסתים לרצח, המנהלים מלחמה נסורת או גליה נגד היהודים.

חשוב לציין כי אוירית ההסתה והדה-לגייטימציה כלפי מתנגדי אוסלו (ריילים או "פוטנציאליים") נוצרה זמן רב לפני טרגדיית הרצח החמוני במערת המכפלה, ושנים רבים לפני רצח רבין. יתר על כן, התגובה המתזומה היטב של רבני השלום החילוניים על הטרגדיות האלה נפל על קראע פוריה, שהוכירה לקרואן עוד קודם. גם השימוש הפוליטי ברצח שבוצע על-ידי ברוך גולדשטיין וברצח רבין, שbowע לפי הגרסה הרשמית על-ידי יגאל עמיר, לא היה יכול להיות כה מוצלח ו邏輯י ולא רקו הדה-לגייטימציה שהוכן לפני כן, ואפשר להאשים ציבור שלם, ששומן לכך בראש, בשתי רציחות אלה. שתי הטרגדיות נפרשו והוחדרו ליזכרון הלאומי הקבוצי על בסיס זה-לגייטימציה זו. הא אכן קדמה להן, אך הן חיזקו אותה בכוחה בלתי-גיגיאלה. השימוש הפוליטי ברצח העربים בחברון וברצח רבין הפך אותה לדה-לגייטימציה טוטלית ובלתי-מעורערת במיתולוגיה הרשמית של מדינת ישראל בתחום אוסלו.

רק על רקהה של הד-לגייטימציה מוחלת זו ניתן היה לכפות את הסכמי אוסלו על ציבור שברובו הגמור דחה אותם מכל וכל בעת החיים. קיים יסוד מוצק לשונה כי לא מהלך אנטי-דמוקרטי מובהק כזה, השמאלי הישראלי לא היה מצליח לעשות כן, ועוד לא התייחסנו להפרות הדמוקרטיה הנוסף הרכוכות בהசתרות הבלתי-חווקית ובמיומנויות הביעתי של היחסים בהם, המסקנים את עצם קיומה של מדינת ישראל.

מאחר שלגלייטימיות המוחאה על רקי השטון היא בין הדברים היסודיים ביותר במשמעות הדמוקרטי, ואחד מיסימי היכר המובהקים ביותר שמאפשרים להבחן בינו למשטרים הלא-דמוקרטיים למיניהם, הרי המשקנה היחידה האפשרית היא שמדינת ישראל אוסלה בתחום תקן.

יכולת להיחס למדינה בעלת משטר דמוקרטי תקן. תוצאות הבחירות ב-1996 היו יכולות להתפרש כ舍ירות המגמה האנטי-דמוקרטית הזאת, שכן למורות הדה-לגייטימציה של מתנגדי אוסלו והעומדים בראש המנהה המתנגד, למורות אינדוקטרינציית "השלום" הגורפת והמתוחכמת, למורות רדיפת "אויבי השלום" ולמרות ציבורם של לומים כ"ירושחי ראש-הממשלה", ולמרות הփחדה והטרור המוסרי, הרוב המשמעותי בקרוב האוכלוסייה היהודית במדינה ישראל הצביע בבחירה נגד "ממשלה השלים", והעלת השטון את הילוך ואת נתניהו. אלא שבנימין נתניהו, שהושם בצהורה חסרת-תקדים על ידי השמאלי, המשיך באותו הuko המדיני, המיישם את אותה השקפת העולם של קודמו אשר הורדו מהשלטון על-ידי העם. אבל גם בכך לא הצליח לשבור את הדה-לגייטימציה של ההתנגדות לאוסלו, אלא להפץ, אישר אותה והפכה לו המיצגת את עמדת מדינת ישראל כולה בעניין העם ובעניינו העולם.

"קונסנסוס לאומי חדש", שבתוכו אין מקום לחובבים אחרים.

הימין יכיבע עבור נתניהו כיון שהוא, לדעת אותו הימני, "הרע במיעוטו", כיון שבאמת "אין לנו לيمין, אלטרנטיבה טובה יותר". זאת אומרת, הצבעת הימין לגוננו עבור נתניהו לא תהיה אלא ביטוי לחסור ברורה ולחוכר בחירה חופשית, במצבות שבה אין למתנגדיו אוטו יציג פוליטי רלוונטי. במיללים אחרים, הקונסנסוס החדש שנוצר בעקבות ה策יפות ממשלת נתניהו לתהיליך המדיני פירושו שמעתה אין יותר לבחירות ולהבעת צzon העם בהן משמעות דמוקרטית של אזרחים חופשיים המשתתפים בהן ובחרים בין חלופות פוליטיות שונות ומוגדות.

לא פרגמטיות וריאליות גורמים למפלגת, לארגונים ולפוליטיקאים מוחמיין, אשר עוד תומל-שלשים נראו נאמנים לאידיאולוגיות שלהם, לבוגד בעקרונותיהם ובאמונם, אלא הבנטים את המצב, שלפיו מי שלא "תיישר" על-פי הuko הפליטי החדש, גורלו נגר. לא בלתי-מוסריות, אופרטוניות וקונפורמיות בלבד מדריכים אותם, אלא אולי גם דאגה כנה ואmittiy ליצוג פרלמנטרי של הקבוצות שעלהם לבטא את האינטרסים שלהם (המקורה של המפד"ל הוא אולי האפניי ביותר למגמה זו). כך נוצרת דינמיקה פנימית של תהליך הרחבת ההסכם הלאומי החדש. ככל שמספר המתוישרים לפי הuko הולך ונגדל, כך הולך וקטן סיכוי ה"דיסידנטים" שאינם מוכנים להשתפר, להיבחר לנכסת הבאה. וכך שהבלתי-פושרים של אטמול מגיעים למודעות בדבר המצב הזה, כך הם נאלצים כיום לוותר על עדמותם לשעבר.

אלא שגם אם יש הצדקה "פרגמטית" ו"ריצוונלית" לשחן זהה, אין לו הצדקה מוסרית וקיומית. האmens נימוקים "פרגמטיים" כגון אלה שהחרורים את המעלים אותם מימיilio וחובתם האזרחיות והיהודית? האmens הבנת המצב הזאת מוריידה מהפרק את העניין המוסרי האmens מותר להקריב את גורל המדינה ולולול באים על חי היהודים הנבע מהנסיגה, וכל זה רק כדי להשאיר על המפה הפליטית? ועוד לא דיברנו על היבט האמוני, על נאמנות לא-ישראל, על השתפות בביטול הציונות, על חילול הארץ-ישראל, על האלה שפלו תוך הגנה על הארץ והמדינה. עוד היזכרו של אלה שפלו תוך הגנה על הארץ והמדינה. עוד לא דיברנו על בגדיה לא רק בעבר, אלא גם בעתיד של קיומו. עוד לא דיברנו על כך שא-ישראל שייכת לא רק לפוליטיקאים ה"פרגמטיים", ר"ל (כל שמשוג זה מסתיר תבוסתנות, בוגדות ואופרטוניות לשם), ולא רק לשמאלי ולימין הארצישראלים, אלא לעם היהודי כולם, הן בשמעותו ההיסטורית והן בשמעות העכשווית של יהדות הנולדה.

עינינו הרואות, מי שאינו מוכן להיות שותף לבגידה בארץ-ישראל מוצא את עצמו מחוץ להסכם לאומיות. אלה הם "השולאים הסחרוריים, הקיצוניים", הם הם "איובי העם" על-פי ההיון האמנני של קונסנסוס זה. לא מקרה הוא ש"איובי שלום" אלה הם הציבור המאוזים ביותר מצד האובי האמוני. רק יוסי שיריד ואחד ברק סימנו את היהודי חברון ותל-רומידה, את היהודי יצהר ואת היהודי התנכחות "קיצוניות" נספota, כאובי העם, בשל העובדה שאינם מתגוררים במקום הנכו. גם הקונסנסוס הלאומי

המשטר הדמוקרטי-ሊברלי, והפיקת מתנגדיו ל"קיצוניים", ל"שולאים" שהוציאו מותק הקונסנסוס.

האפקט הבינלאומי של מצב זה והאפקט הפנימי הتسوي-פסיכולוגי שלו מובנים דיים. במישור הבינלאומי, ברור שמדובר זה אין לפחות אחד, גם לא בקרב יידי מדינת ישראל ובעל-ברית מסורתיים שלה, כל עניין ואפרות רציניות לסייע לנו להתגונן מפני תהליכי הרסני ומוסון. במישור הפנימי, הקונסנסוס הריאלי או המdomה הזה פועל על רבים (כולל אלה שהתנגדו ונלחמו באסלו בתקופת שלטונה של ממשלה השמאל ל佗ות התקהיל), וכן תחושת יאוש כאינדו-קטרינציה לטובות התקהיל, וכן ניחות ברווח בותר) וPsiimiyot הנובעת מן ההכרה שלא ניתן לבulos תהליך שהוא אסון לאומי. בין אם הגישה היא ברוח של "אם אפילו נתניהו חלק בדרך הזאת, אז ברור שלא ניתן לעשות כלום", ובין אם היא ברוח של "אי-אפשר להשאר במיעוט, ולפעול נגד רצון רוב העם", ובין אם היא ברוח של "אידיאולוגיה ארץ-ישראל נגמרה, ועל כן חייבם להיות מציאותיים ופרגמטיים".

נטישה אידיאולוגית אכן נטפסת במפלגות הימין כמחל פרגמטי של עידן "תום האידיאולוגיות" לישראל. ואולם זאת רק לכארה ולמראות-ען. מה שנראה מבטח יצוני ושותחי כ Abedzin האידיאולוגיות בשני המהומות הפליטיים, אין אלא ניצחונה של האידיאולוגיה האחת והיחידה, שמעתה רק היא לגיטימית במדינת ישראל – אידיאולוגיה אחת ויחידה. אידיאו-קורטיה זו (שלטונה של אידיאולוגיה אחת ויחידה), שאינה מותישבת כלל וכלל עם כל הגדרה אפשרית למשטר דמוקרטי-ליברלי, הופכת את מתנגדיו אסלו לא רק ל"שולאים קיצוניים" שמחוץ לקונסנסוס, אלא בפועל ל"איובי העם", אם לא בלשון המפורשת, הרי בלי שום שפק מבחן המשמעות הפנימית של המטורח.

עם כל ההבדלים הגדולים והקטנים שבין נתניהו וממשלתו לבין השמאלי-מורכז, כולם מתחרים ונלחמים זה בזו בשאיפה להשתלט על "קונסנסוס השלום", המשותף לא רק לבך, למרדכי ולנתניהו, אלא גם (מכבחן המשיכה להיראות כנכאים בתוכה) למפד"ל, צומת, מועצת יש"ע ובמボן מסוים אף ל"חירות" של בני בגין (סגידה לשפטון החוק" המביטה את השקפת עולמו של השמאלי, ופחד מפני המילה "טרנספר" ה"מאיימות על הדמוקרטיה שלנו"). נתניהו "הימני", ר"ל, רוצה להיות ראש-ממשלה של "כל העם". ברק משמאלי מצהיר שיפעל "למען כולן, אבל לא למען הקיצוניים" (המודדים בנסיבות מיוחדות כ"מונחים" ו"בני ישיבות").

ההבדל הוא בכך נתניהו, להבדיל מברק, אינו מדבר (עדין) על "איובי העם", בתקווה שגם הם יטבעו עבורי. גם אלה שתהליך אסלו מסכן את חייהם, גם אלה שי"ה שלום" נוגד את עצם אמונהם, גם אלה שיודעים היטב כי נתניהו י Mishik בניסגה, קרוב לוודאי שביתר שאות מהמה שהשמאל היה עשה. אם הם יצבעו עבור נתניהו, יהיה זה מפחד מפני הבולשביקים השמאלי, והפחד הזה מוצדק לחדלתי. אבל הבעה האמיתית היא שי"ל העם" של נתניהו, "כלום" של ברק, "דרך מצצע" של מפלגת המרכז ו"שלטון החוק" לו סוגד בני בגין, כולם גם יחד הם ביל אנוší הנעדר הבדלים של ממש. בסופה של חשבון, הכל סוגדים לאותו

החדש סימן אותם כך. משמעות הדבר שם לא רק "אויבי השלום" אלא אויבי ההסתכמה הלאומית, קרי, רבו המוחלט של הציבור בישראל, שמאל וימין כאחת, חילונים ודתיים, שנאי ארץ-ישראל וואהביה. האס תחיה זו הגזמה פרועה למור שערבים, כלומר האויב האמיתי של ישראל, מצהירים חדשות לבקרים, דזוקא מכורה ההסתכמה הלאומית, אף כי היא אוסרת לומר זאת, כי אם המתחלים מותר?

אליה הן ההשלכות המוסריות והקיימות העולות מעקרונותיו של הקונסנסוס הלאומי החדש. קונסנסוס, שהויכוח הקולני בין הימין הרשמי והמוסד לבין שמאל-מרכז, איינו יכול לטשטש את העובדה שתתנוו ומשלתו אחרים להיווצרותו. הцентрופוט של הימין לאosalו היה אפוא תוצר מובהק של הרוח הכללית הנושבת במדינת היהודים. אם לא יהול שינוי זרמתי במגמות התבוסתנות שמוביל השמאלי הישראלי, אז אף פוליטיקאי מן הימין, ואף לא מהה שקרי "המחנה האמוני", לא יוכל לנוהג אחרת מכפי שנגש בנימין נתניהו. סוגיות "המניגות" שכח עסקה אותן, בלתי-רלוונטיות כל במצב זה, שעלה-פי הגרסה הרשנית מוגדר כ"דמוקרטיה ישראלית", אולם על-פי מחותו אין אלא טוטליטריום מן הסוג המיחיד את מדינת היהודים.

ג. אידיאו-קורטיה מול צורת המשטר

בימי ממלכת השמאל, שחתמה על הסכמי אוסלו עם הפלשניטים, נשמו לעיתים קרובות ראיונות טלוויזיוניים ורדיו-פוניים שבהם רואינו אנשי הימין, מתנגדיו תחילה השלום. ראיונות אלה נתפסו על-ידי כתבות שורות אלה, שהיתה אז עלה חדשה וטרייה, כדוגמים מבוגר מסיים לחריפות אויבי העם על-ידי אנשי הק'ג'ב ברוסיה של הנחים להכיר ב"חטאים" האידיאולוגיים; כה תוקפני היה סגנון המראיינים; כה בלתי סובלנית ואלימה הייתה האווירה שיצרו חוקרים מטעם הדמוקרטיה; כה גלויה הייתה כוונתם לכפות על מראוייניהם את הדעות "הנכונות" שלהם וליצור דה-גליטימציה גמורה של הנשלים. כל ניסיון של מראויין זה או אחר לטען כי דמוקרטיה היא לא רק ערך, אלא גם צורת משטר, ולא רק השקפת-עולם מסוימת, אלא גם כלבי חברה ואזרחים, היה נתקל בתגובה של גבול האלים. האיש וענותיו הוצגו כאובייה הנחרצים והמסוכנים של הדמוקרטיה.

מגמה זו בelta במיוחד בראיונות של אישים שומרין מצוות ורבנים. השאלה "מה קורדים למה: תורה לדמוקרטיה, או דמוקרטיה לתורה" הביבה אותם עד מאד. ואכן, איזה איש אמונה אמיתי מסוגל להגיד כי דמוקרטיה קודמת לTORAH ולהלכה? איזה رب יכול בכך שבתנאים מסוימים יותר על השקפת עולם ואורח חייו הדתיים?

לא שמעתי, ولو גם פעם אחת, שמישה מהמראויינים ישאל את המראיין, מה תהיה תגובתו של יהודי מאמין באמריקה הדמוקרטית אם עיתונאי באותה מדינה יציג לו שאלה דומה. אולי ליברלים אמריקנים יציגו אותו כאובי הדמוקרטיה, משום שאין הוא מוכן לוטר על דתו? אולי

יטענו שהיהודים הדתיים באמריקה מאימימים על המשטר הדמוקרטי מעצם העובדה שהם דתיים? אכן, אנחנו לא אמריקה, והדמוקרטיה שלנו שונה בתכלית מזו של ארצות הברית. על כן השאלה שחופו למרוחאיינים היה בעצם מיותרות לחלוון. אצלנו דמוקרטיה גועדת למטרה אחת ויחידה, וכי שלא שותף למטרה זו הוא "אובי הדמוקרטיה" מעסם הגדרתו.

הdemocratie היהודית אינה רק ערך, כי אם סוג של משטר וכלי לרבעצמה בידי אליטות מסוימת מאוד, יתר על כן, הדמוקרטיה היהודית היא השקפת עולם של מי שנגידים את עצם כ"דמוקרטיס". הגדרה עצית זו, והגדרת השקפת עולם כ"דמוקרטיס", מאפשרות להם, כאמור, להשתמש בשטר המדיני לצורכי הסכם ולחפות אותו לכלילשתם בדיהם. אולם יותר מכך, ההגדרות הניל מאפשרות ל"דמוקרטיס" מכוח עצם ליצור דה-LAGITIMIZIA גמורה (בשם הדמוקרטיה בודאי) של ריביהם הפלטיניס והאידיאולוגיים, של ציבורם שלמים וアイישיים בודדים שהשकפת האומית, התרבותית והיהודית אינה עולה בהכרח בקנה אחד עם "הdemocratis": שלנו, קרי: מסכנת את ההגמונייה של אליטות השמאל.

לモטר לצ依ן שבין השקפת עולם זו לבין עצם ההגדורה של דמוקרטיה, כל דמיון הוא מקרי בלבד. אליטות אלה, המכונות בפי נשיית בית המשפט העליון, אהרו ברכ, ה"ציבור הנאור", קופאות את "הdemocratis" שלחן בשיטות של דיקטטוריה קלסית. "העיריות השיפוטית" של בכ' השופט ברק, שעליה מרבים לדבר בעת האחורה, היא בעת ובעה אחת ביטויו של השקפת-עלם דיקטטורית וגם מנגנון לא-אכיפה ולישומה.

הגדרות הדמוקרטיה מצורמת משטר מצביעה על קיומה של מערכת פוליטית העורוכה להעניק לגיטימציה למאבק אידיאולוגי בין קבוצות בעלות השקפות עולם שונות ומונגות ולמשמש אותה בפועל,cdcii לאפשר ולחייב מאבק פוליטי בין קבוצות אלה למען השלטון הדמוקרטי. הגדרת הדמוקרטיה כאידיאולוגיה (או השקפת-עלם) אחת וייחידה, גם היא מכונה (בלשון סג'נו הוהו) "ליקරטיב" בפי דביה, שוללת באופן אוטומטי את זכות הקיום ואת הלגיטימיות של אידיאולוגיות (או השקפות עולם) שונות מזו המזוהה עם ה"democratis", וכן של קבוצות אשר דוגלות באידיאולוגיות ה"לא-democratis" האלה. הסתירה המהותית והבלתי-פתריה בין שתי ההגדרות אלה של המושג "democratis", אינה מובאת לפני הציבור, ובוודאי שאינה נזונה בשיח הציורי בישראל. ואנן להתפלא על כך, שכן הגורמים ה"אחראים" על הדמוקרטיה ועל טוהרה, ובראש ובראשונה התקשות, "ככל השמירה על democratis", אינם מעוניינים כלל להעלות את הנושא הזה על סדר היום הציורי.

קשה לדעת אם נטרול היריבים באמצעות "democratis" היא שיטה מותחכמת ויעילה, בהבחינות מקיאוליזם מודע, שהשمال היהודי כופה אותה במתכוון למטרה להשגת עדי. אולי השمال מאמין בתוטל-בל ובאמונה שלמה באמונות תפיסט הדמוקרטיה שלו, כהמץ למסורת התרבות הפוליטית של הדיליקלזם היהודי. ב"תיבות" זו קדמה ל"democratis אידיאולוגית" מטעם הליברליים "democratis אידיאולוגית" מטעם המרכסיזם

מהביטויים שניתן היה לשמעו באוטם הימים בתקורתה. העיתונאי גدعון ריכר, שהנחה את התכנית "יש עם מי לדבר" בגליצ'ל (ב-2.99-2.42) אף טרח להסביר למאזינו הפרימיטיבים שהעוזו להגן על "ערוץ 7", כי עקרון הפרדת הרשות של מונטסקיה ממש מחייב שהרשויות השופטה (בג"ץ) תבטל את החלטת הרשות המשפטית (כנסת ישראל) בעניין הרדיו הפירטי הזה, גם אם ההחלטה הזאת מבטאת את רצון הרוב. אליקים רובינשטיין, היושם המשפטי למשלה, המתנגד להכשתה "ערוץ 7", הפגג בתקורתה הרגלאמתו החיה של שלטונו החקוק. ההגלאמת המסייעת של התקורת נגד החלטת הכנסת נועדה להפעיל לחץ כדי ביוטר על בגין ולגרום לו לבטל את ההחלטה של הפרלמנט הריבוני.

כל אשיות התיאוקרטיה השמאלנית כמו כגור אחד ומולוך להגנת "דמוקרטיה" מידי ברינוי הכנסת שהכרעתם דמוקרטית ביל' מרכאות, שכן מה יותר דמוקרטי מקבלת חוק להפסקת ההשתקה המוחלטת

בתקורתה של הציבור היהודי המאמין והציבור היהודי? אורהחים תמיימים מתקשים להבין איך זה שהפרת החוק האסור על מגעים עם אש"ף עלי-ידי פוליטיקאים מובילים מן השמאלי לא נחשה בזמנו לאנטישווקית, איך זה שפעילות הרדיו הפירטי של אייבי נתן לא הפרעה בזmeno לשוחרי הדמוקרטיה, איך זה שפתיחת החניות שבת בניינוד לחוק לא מהות זול בשלוון החוק, איך זה שרישיתו של עמי בשארה המתמודדת במסע הבחריות הנוכחי אינו מהווה איום על הדמוקרטיה הישראלית, למורות חתרנותו הגלואה של בשארה שעליה היה נאסר מיד ומושך לכלא בעוון בגידה בכל מדינה שבה שלות דמוקרטיה של אמרת, ולא קרייטורה שללה מאסכולת האנרכיסטים של השמאלי היהודי. זהו בשארה, התובע במוצהר את חיסולה של מדינת היהודים באמצעות ביטול אופייה הציוני והיהודי, בשארה הנהנה מתמכה גלויה של ראשי ארגוני טורו המוגדרים בחוק הישראלי כאובי, דוגמת יאסר ערافت וינוי' חבש, או הרוזן הסורי חאפו אל-אсад. וראה זה פלא, כל אלה אינם מסכנים את הדמוקרטיה הישראלית, אבל "ערוץ 7", המעניק כל ביטוי וזהותם לציבור רחב בישראל, והוכח בכנסת, דוקא הוא אויב הציבור וסכנה לדמוקרטיה.

ייאמר מפורשות, כי מה שמכונה "הdemocratie היהסלאלית" על כל ספיחיה ואשיותיה הקדושות והקדושים איןנו מבטא זה זמן רב את ייעדו עם ישראל להיות במדינתו הרגלאמתה בארץ מולדתו. להפוך, מטרתה של הדמוקרטיה התיאוקרטית של היום עומדת בניגוד קווטבי לאינטראס היהודי האותנטי במדינתה הנחשבת עדין ענייני חלקה התמים של האוכלוסייה למדינת ציונית של העם היהודי ■

והסוציאליזם, בעיקר כפי שהוא בא לידי ביתוי באורך הסובייטים, "مولדתו השניה" כפי שראו לנכון להצהיר בתקורתה אין קץ אבותיהם הרווניים של האלימות ה"liberaliot" דיים.

בעוד השמאלי מאוחד בתפיסתו (והפילוג הפליטי אינו משפיע כלל על "אחדות רעיון") מול אוביה המשותף, לפי אסכולת הקיבוץ הארצי הוכרה לשמצה, מה שמכונה "הימין", או "המחנה הלאומי", הכול את הציבור החראי והדתי-לאומי, חף מכל מודעות למשחק המילולי ולטילוף הגס של המושג "דמוקרטיה" בידי השמאלי. חסר מודעות זה, והכינעה מצדדים לכוב "דמוקרטיה", גורמים לכך שדיקטטורית השקפת העולם של השמאלי ה"נאור" הופכת עד אחר צעד לדיקטורה של ממש.

גם כשיצאו החרידים להפגנה המונית חסרת תקדים נגד המדיניות המפלגה של בית-המשפט העליון, וגם הדברים שנאמרו על-ידי אחדים מהם על ה"דיקטורה השיפוטית", לא היו ביטוי למודעות בוראה ועמיקה לעצם הסילוף של הדמוקרטיה במדינה ישראל, שהרי שם מדובר שוב ושוב, תוך הצדקת ההפגנה, על עדיפות היהודים והتورה על פני הדמוקרטיה, כשביסוד האמירה הזאת מונחת הפנתה תפישת הדמוקרטיה האידיאו-קרטית של השמאלי המוציא את היהדות מחוץ לגרד של אותה הדמוקרטיה. "תיאוקרטיה בהיפוכה", כך הגדר את המדינה הקומוניסטית הרוסית לשעבר הוגה-הדעות הגדול ניקלאי ברדייב. ישראל טרם הגיעו למצב זהה כמדינה, אך הסכנה ממשית, ולא דמיונית. אם אכן מאיים על מדינת ישראל חומיניזם חזק, הוא עלול לבוא דוקא מצד של "הציבור הנאור". בין אם אנשי השמאלי מאמינים במה שהם אומרים ובין אם לאו, הרי חבריו הכת וחסידי הדת הדמוקרטיים הם אנטידמוקרטיים בעלייל, מלחתת התרבות שהם מנהלים נגד הדת והמוסדות היהודית היא כפיה ממשית, בעצם כפיה טוטלית-ריטית במוחותה. הפנתה-הנד של "ושאורי הדמוקרטיה" ב-2.99-2.42, והציגתה בתקורתה היישראלית לעומת הצגתה של עצרת התפילה של החרידים, הן ההוכחות הטובות ביותר ביוטר לאופייה הטוטליות של התיאוקרטיה הדמוקרטית המנוהלת במדינה ישראל על-ידי השמאלי, תוך כניעה והשלמה מצד רובו הגמור של הציבור היהודי. היהודי, מושם למרבבה האירוניה, בעל-בריתו של השמאלי הוא המגזר היהודי-הידוע בירושת שלו, הדמוקרטי למדוריין, ואשר חיבורו לשמאלי היישראלי נשוא אופי של פעילות אירדנטית מובהקת.

הכרשת קיומו של "ערוץ 7" ב-23.2.99 בכנסת גרמה לסתור רוחות בקשר שושאורי הדמוקרטיה התיאוקרטית, עוד יותר מאשר עצרת התפילה של החרידים. "חוק אנטי-דמוקרטי", "חוק בריוני", "חוק אנטישווקי", "חוק שמספר את שלטון החוק בישראל" – אלה רק חלק קטן

**במסורת היהודית קיים מושג שקשה להגדירו, ואף-על-פי-כך הוא ממשי למדי –
אהבת ישראל, שאני מוצא שמי ממנה אצל משבליים יהודים שמוצאים מן השמאלי.
גשם שלום**